

Er was eens een heel groot bos.
Met bomen en bloemen.
En heel veel verschillende dieren.
Aan de rand van dat bos woonde,
in een grot, een draakje.
Dat draakje had de mooiste grot van iedereen.
Lekker vochtig en donker.
Want daar houden draken van.

Maar het draakje was niet gelukkig.
Dat kon je heel goed aan hem zien.
De dieren in het bos waren bang voor hem.
Een paar van hen hadden het draakje eens om
eten gevraagd, omdat ze zo'n honger hadden.
Boos had hij gesnauwd: 'Laat me met rust.
Zoek je eigen eten maar!'

Nee, het draakje was niet
aardig voor de dieren.
'Hij is altijd boos',
tjilpten de vogels.
'En als je hem gedag zegt,
zegt hij nooit iets terug',
zeiden de eekhoorns.
Het klopte wat ze zeiden,
het draakje was zelden blij.
En omdat hij zo onvriendelijk
was, waren de dieren
ook niet aardig
tegen hem.

Opeens schoot hij recht overeind.
Ik weet hoe ik weer een echte draak
kan worden, dacht hij blij.
Hij klapte met zijn staart van opwinding.
De andere draken zullen hun ogen niet geloven.
Ik zoek de grootste schat ooit,
dan zal ik weer gelukkig zijn.
Dan hoor ik er weer helemaal bij.
Tevreden staarde hij voor zich uit.

Snel vloog hij terug naar zijn grot.
Hij pakte pen en papier en begon te schrijven.
En in het diepste geheim maakte hij een plan.
Daarna pakte hij zijn knapzak in met spullen
voor een lange reis.
'Zo', zei hij tevreden. 'Klaar!
Als ik terugkom, ben ik de held van alle draken.'
Vol goede moed ging hij op pad.

Overal vloog het draakje naar toe.
Naar China, naar Afrika, naar Amerika
en alle andere landen.
Hij zocht en zocht en zocht.
Geen plekje sloeg hij over.
Nog nooit eerder had een draak
zo zijn best gedaan.
Hij moest en zou de grootste schat
op aarde vinden.
Nog nooit eerder was een draak
zo dapper geweest.

In Frankrijk voelde hij zich meer thuis.
Hij besloot naar Parijs te gaan.
Wat een romantische stad was dat!
En wat een leuke vrouwtjesdraken.
Bijna was hij verliefd geworden.
Maar hij had een ander doel.
Dus ging hij gauw weer op zoek.
Soms werd hij rillend wakker.
Hij was vaak aan de dood ontsnapt.
Wat miste het draakje zijn eigen vertrouwde bos.
Maar ook de dieren en de andere draken.
Alleen, in het donker, lag hij daar aan te denken.
Aan zijn verdriet en waarom hij de schat moest vinden.

Soms twijfelde hij een beetje aan zijn plan.
Straks vind ik geen schat, dacht hij dan.
Of misschien overleef ik het niet!
Maar hij had alles en iedereen verslagen.
Wolven, beren en mensen met geweren.
Honger en kou, alles overleefde hij.

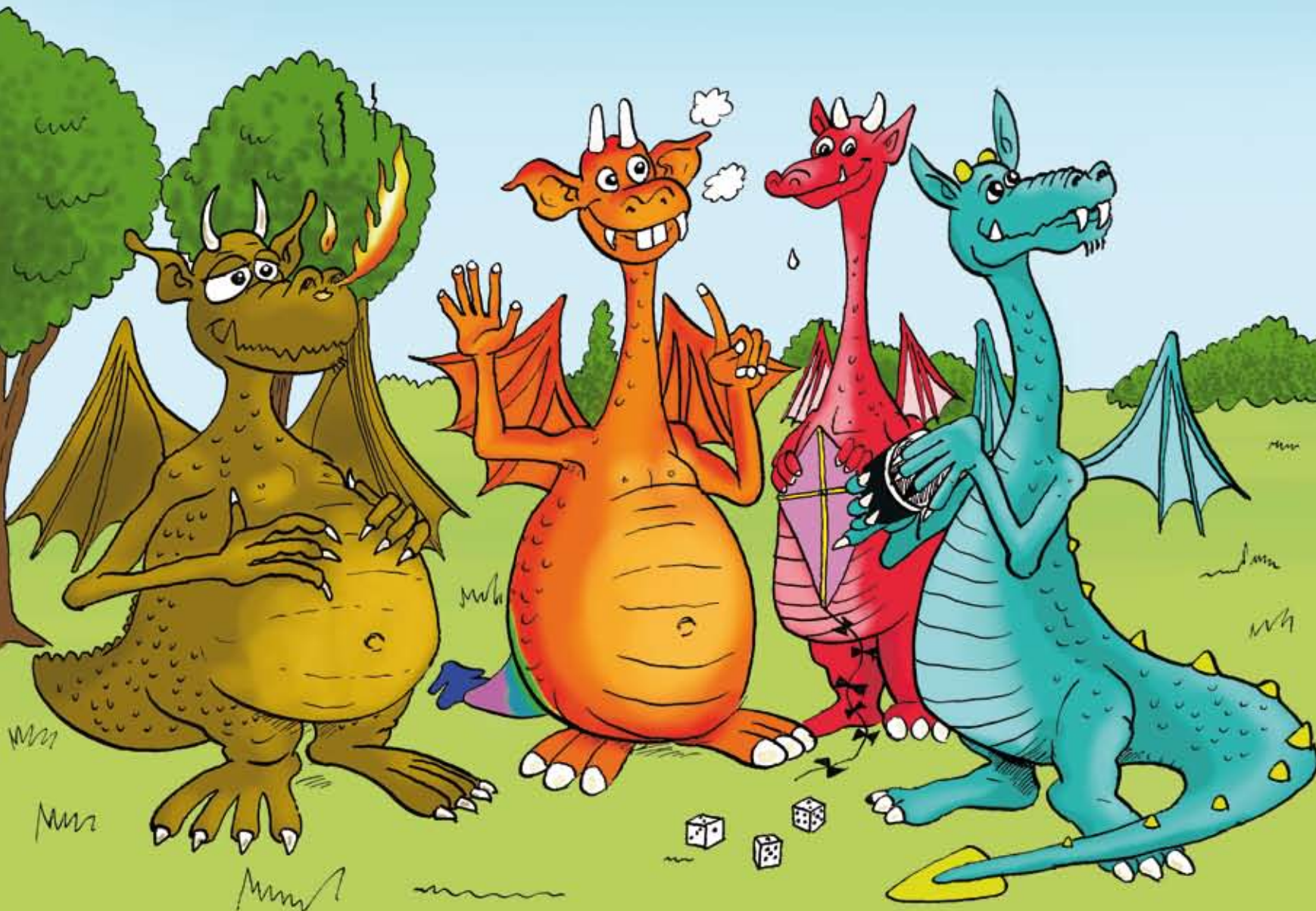
Die schrokken ervan.
Zo hadden ze het draakje nog nooit gezien.
Vol trots vloog het draakje naar het drakenbos.
Iedereen was er nog.
Plotseling zagen ze het draakje in de lucht.
Tussen zijn poten had hij de grote schatkist.
'Het draakje is weer thuis', riep iemand luid.
Iedereen hield zijn adem in.
Alle drakenbekken vielen open.
Ze wisten niet wat ze zagen.

'Kijk nou toch', riep de regenboogdraak.
'Het draakje heeft de grootste schatkist van ons allemaal gevonden.'
Alle draken kwamen om hem heen staan.
Langzaam opende hij de kist.
De draken brulden diep vanuit hun keel toen ze het goud zagen.
'Grrooom... Wat mooi, wat prachtig!
Waar heb je dat gevonden?', riep ze vol bewondering.
Het draakje vertelde de andere draken over zijn zoektocht en
over de landen waar hij was geweest.
Over het gevaar, de honger en de kou.
Het was muisstil. Iedereen luisterde.
Zelfs de regenboogdraak keek vol
ontzag naar hem op.

Toen liep hij met grote stappen de grot uit.
'Goedemorgen', zoemden de bijen.
Maar het draakje zei niets terug.
'Weer een slecht humeur', siste een slang.
Maar ook nu zei het draakje niets.
Hij sloeg zijn vleugels uit en vloog naar het bos verderop.
Het grote drakenbos, waar alle draken uit de buurt zich verzamelden.

Daar werd gespeeld en gevochten.
En opgeschept over wie de grootste schat had gevonden.
Want dat is wat draken het liefste doen. Zoeken naar een schat.
Gek zijn ze op glimmende munten en gouden juwelen.
Wie een mooie schat heeft gevonden,
is de dapperste draak van het bos.

'Hé, jij daar', riepen een paar groene draken.
Het draakje kwam net aanvliegen.
Hij zette zijn poten op de grond.
'Doe je mee met een wedstrijdje?
We doen wie het verste vuur kan spuwen.
Wie het eerste de boom raakt, die heeft gewonnen.'
Nieuwsgierig keken ze hem aan.

Nu moet het vuur weer terug zijn.
Het draakje ging naar buiten.
Daar probeerde hij voorzichtig vuur te spuwen.
En nog een keer en nog een keer.
Maar wat hij ook probeerde, er kwam geen enkel vlammetje.
Wat een teleurstelling!
Boos sloeg hij met zijn staart op de grond.

Weer hilde het draakje tranen met tuiten.
'Ik kan het niet, ik kan het niet', riep hij verdrietig.
Diep in elkaar gezakt, zat hij daar in het gras.
Zijn vleugeltjes voor zijn kop geslagen.
'Kom kleine draak, sta op en laat mij je helpen.'
Geschrokken gluurde het draakje tussen zijn vleugels door.
Waar kwam die stem vandaan?

Voor hem stond een oude man met een hoge hoed.
Op zijn schouder zat een kleine uil.
Het lijkt wel een tovenaardacht het draakje.
'Wat is er aan de hand?', hoorde hij de man vragen.
'Waarom ben je zo verdrietig?'
De oude man keek zo vriendelijk dat het draakje zomaar antwoord gaf.
Hij vertelde het hele verhaal. Niets hield hij achter.

De andere draken vielen van schrik achterover
Hij kon het bijna niet geloven. Het lukte hem weer.
Terwijl hij er eigenlijk niet meer zo mee bezig was.
'Ik kan weer vuur spuwen!', riep hij luid.
Sinds lange tijd voelde hij het weer branden in zijn bek.
Hij hoorde er weer bij.
Iedereen zag het en iedereen voelde het.

Dolgelukkig keerde het draakje terug naar zijn grot.
Hij moest het de oude man vertellen.
Omdat hij aardig tegen zichzelf was, lukte alles veel beter.
Het draakje begreep nu wat de oude man had bedoeld.
Thuisgekomen zag hij dat het boek weg was.
In zijn nest lag een briefje. Daarop stond geschreven:

Beste draak,

Je hebt het boek niet meer nodig.
Je snapt nu waar de echte schat ligt.
Vergeet nooit om hem zo nu en dan te openen.
Blijf aardig voor jezelf.
Dat is het allerbelangrijkste.

Groeten,
de oude man.